

РЕШЕНИЕ

№ 3226

гр. Варна, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Евгения Мечева

при участието на секретаря Росица Ив. Чивиджиян
като разглежда докладваното от Евгения Мечева Гражданско дело №
20223110105218 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявени искове от Х. И. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. В, ул. „А. Г.“ № 2, ет. 8, ап. 71, срещу „ЧЕРНО МОРЕ“ АД, ЕИК 103003102, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ № 256, за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата 10081.41 лв. /след допуснато изменение в размера на исковата претенция по реда на чл. 214, ал. 1 ГПК вместо първоначално претендираните 10431.45 лева/, представляваща незаплатено нетно трудово възнаграждение за периода 01.03.2019 г. – 19.05.2021 г. /възнагражденията за съответните месеци от м. март 2019 г. до м. май 2021 г./, в това число основно възнаграждение и допълнителни трудови възнаграждения; сумата 1990.10 лв. /след допуснато изменение в размера на исковата претенция по реда на чл. 214, ал. 1 ГПК вместо първоначално претендираните 2099.40 лв./, представляваща лихва за забава върху главницата от незаплатено трудово възнаграждение, за периода 26.04.2019 г. – 25.04.2022 г., както и сумата 78.73 лв., представляваща дължимото нетно обезщетение за временна неработоспособност за периода 20.01.2022 г. – 28.01.2022 г., ведно със законните лихви върху главниците, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 26.04.2022 г. до окончателно изплащане на задълженията, на основание чл. 128, т. 2 КТ, чл. 86, ал. 1 ЗЗД и чл. 40, ал. 5 вр. ал. 1 КСО.

В исковата молба се твърди, че ищцата е работила при ответното дружество като „счетоводител“ по безсрочен трудов договор по чл. 67, ал. 1 КТ, на пълно работно време, с основно месечно трудово възнаграждение в размер на МРЗ за страната; допълнително

трудова възнаграждение за трудов стаж и професионален опит, в размер на 10.2 % - към 2022 г.; допълнително трудово възнаграждение за изпълнение на целите - 162 лв., допълнително трудово възнаграждение за владеење на компютър - 22 лв. Платеният годишен отпуск е уговорен в размер на 24 дни. Трудовото възнаграждение е платимо до 25-то число на месеца, следващ този, за който се дължи. Работодателят не е заплатил на ищеца трудовите възнаграждения за периода м. февруари 2019 г. до м. март 2022 г. включително. В периода 19.05.2021 г. – 30.03.2022 г. ищцата е ползвала неплатен годишен отпуск, на основание чл. 173а, ал. 2, т. 2 КТ, който се признава за трудов стаж. За м. януари 2022 г. работодателят е начислил обезщетение за временна неработоспособност в размер на 78.73 лв. /нето/, което обезщетение също не е изплатено. Претендира се изплащане на трудовите възнаграждения и обезщетения, ведно с лихва за забава до датата на завеждане на исковете, законна лихва след датата на завеждане на исквата молба, както и направените разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор на исквата молба, в който се изразява следното становище по спора: не се оспорва наличието на трудово правоотношение между страните. Твърди се, че дружеството не е преустановило периодичното плащане на дължими трудови възнаграждения на ищеца, но социални и икономически фактори са довели до затруднения на ответника. Признават се исковете за сумата 9555.02 лв., дължима на ищеца към датата на подаване на отговора – 29.07.2022 г., като се оспорват за сумите над признатия размер. Ответникът възражава за изтекла погасителна давност по отношение на вземанията за трудово възнаграждение за м. 02.2019 г. – 350.04 лв. и мораторна лихва върху сумата в размер на 109.30 лв., както и за м. 03.2019 г. в размер на 650.12 лв. и мораторна лихва върху сумата в размер на 197.40 лв. Оспорва в периода 19.05.2021 г. – 30.03.2022 г. ищцата да е ползвала отпуск, който се зачита за трудов стаж. В тази връзка поддържа, че ищцата умишлено е заблудила ръководството на ответното дружество, като е попълвала своеволно молби за отпуск. В този период ищцата е полагала труд при друг работодател. По отношение на искането за присъждане на разноски по делото, счита, че са налице условията на чл. 78, ал. 2 ГПК.

В проведеното по делото открито съдебно заседание ищцата се представлява от адв. Р. Ж., който заявява, че поддържа подадената искова молба и моли предявените искове да бъдат уважени.

Ответникът „ЧЕРНО МОРЕ” АД не изпраща представител. Депозирано е становище от ответника по хода на делото, в което изразява становище и по съществото на спора.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, събраните по делото доказателства и съобрази приложимия закон, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, чл. 86, ал. 1 ЗЗД и чл. 40, ал. 5 вр. ал. 1 КСО.

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ:

По делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 ГПК е прието за безспорно и

ненуждаещо се от доказване в отношенията между страните, че същите са били обвързани от валидно трудово правоотношение, по силата на което ищцата е заемала длъжността „счетоводител“ при ответника в периода 01.03.2019 г. – 19.05.2021 г.

Между страните не е спорно, че ищцата реално е полагала труд при работодателя през посочения период, за което ѝ се дължи и съответното уговорено трудово възнаграждение.

От заключението на вещото лице А. М. по приетата без възражения съдебно-счетоводна експертиза се установява, че дължимото неизплатено нетно трудово възнаграждение през посочения период е в общ размер от 10128.41 лв.

В случая претенцията е на обща стойност 10081.41 лв., която сума дори е в по-малък размер от посочената в заключението. Следва да се отбележи, че сам ответникът признава неизгоден за себе си факт, а именно дължимостта на голяма част от претенцията, а именно сумата 9478.29 лв., както е посочена в становището от 18.10.2022 г.

От страна на ищцата е направен отказ от претенцията за неплатеното трудово възнаграждение за м. февруари 2019 г. в размер на 350.04 лв., като производството по делото в тази му част е прекратено, поради което съдът намира, че не следва да обсъжда направеното в тази връзка възражение за давност.

Що се отнася до така релевираното възражение относно иска за заплащане на дължимото възнаграждение за м. март 2019 г., то следва да се отбележи следното:

Между страните не е спорно, а и от представения трудов договор от 30.04.2015 г. /л. 6 от делото/ е видно, че падежът на плащанията е 25-то число на следващия месец. Следователно падежът на плащане на трудовото възнаграждение за м. март 2019 г. е 25.04.2019 г. Тригодишната давност за погасяване на вземането, съгласно разпоредбата на чл. 111, б. „а“ ЗЗД, изтича на 25.04.2022 г. В случая обаче дните от 22.04. до 25.04.2022 г. вкл. са официални Великденски празници, неприсъствени дни, както правилно посочва и процесуалният представител на ищцата. Исковата молба е депозирана в съда на 26.04.2022 г., тоест в последния срок от изтичане на давността /по аргумент и от чл. 60, ал. 6 ГПК/, поради което съдът приема направеното възражение за давност за неоснователно. Съдът не кредитира и заключението на вещото лице по т. 2 от експертизата, че е изтекъл тригодишният период от датата на изискуемост на възнаграждението за м. март 2019 г. в размер на 650.12 лв., доколкото, както посочи самото вещо лице в проведеното по делото на 19.10.2022 г. открито съдебно заседание, при изчисленията не е съобщила факта, че датата 25.04.2022 г. е била официален празник.

По изложените съображения и предвид липсата на доказателства, установяващи заплащане на договореното трудово възнаграждение в полза на ищцата, съдът приема, че предявеният иск с правно основание чл. 128, т. 2 КТ е основателен и следва да бъде уважен изцяло.

Предвид направените изводи за основателност на иска, следва да бъде уважена и претенцията за присъждане на законната лихва върху главницата, считано от датата на

подаване на исковата молба в съда – 26.04.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

По акцесорната претенция с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД върху неизплатените трудови възнаграждения:

Според разпоредбата на чл. 84, ал. 1 ЗЗД, когато денят на изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му.

В конкретния случай съдът приема, че работодателят е изпаднал в забава относно дължимото на работника трудово възнаграждение след настъпване на падежа на всяко отделно възнаграждение. Падежът, както се посочи по-горе в изложението, е 25-то число на следващия месец, тоест първата дата на забавата е 26.04.2019 г. /за възнаграждението за м. март 2019г./. За претендирания период 26.04.2019 г. – 25.04.2022 г. /датата, предхождаща датата на подаване на исковата молба в съда/ работодателят е бил в забава, поради което и искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД се явява доказан по основание.

Съгласно заключението по приетата съдебно-счетоводна експертиза размерът на обезщетенията, които ответникът дължи на ищеца за забавени плащания на дължимите трудови възнаграждения за периода 25.04.2019 г. – 25.04.2022 е в общ размер от 1998.60 лв.

От страна на ищцата е направен отказ от претенцията за обезщетение за забава върху трудовото възнаграждение за м. февруари 2019 г. в размер на 109.30 лв., като производството по делото в тази му част е прекратено, поради което съдът намира, че не следва да обсъжда направеното в тази връзка възражение за давност.

Що се отнася до така релевираното възражение относно обезщетението за забава върху трудовото възнаграждение за м. март 2019 г., съдът се придържа изцяло към изложените по-горе мотиви относно възражението, касаещо главната искова претенция, поради което приема същото за неоснователно.

Следва да се отбележи, че вещото лице е включило в началния период на забавата датата на падежа на всяко едно от задълженията /25-то число/, а както се посочи, обезщетението е дължимо от деня, следващ падежа /от 26-то число/, както коректно е предявена и исковата претенция. Това именно обосновава и разликата в претендирания от ищцата размер – 1990.10 лв. /до който размер искът е основателен и следва да бъде уважен изцяло, предвид и изчисленията на съда, направени с програмния продукт Апис Финанси/ и посочения такъв в експертизата.

По иска с правно основание чл. 40, ал. 5 вр. ал. 1 КСО:

По делото е приет фиш за работна заплата на ищцата за м. януари 2022г. /л. 47/, видно от който, в същия е начислена сумата 92.90 лв., представляваща 3 дни болнични от работодателя.

Вещото лице в заключението си посочва, че след поискване от негова страна, от ответника е предоставено копие от болничен лист № Е20212477875, издаден на 20.01.2022 г. от АИППМП-Обща медицина- Д-р Грациела Височкова-Колева ЕООД. Периодът на отпуска поради временна неработоспособност по този болничен лист е от 20.01.2022 г. до 28.01.2022

г. включително. Според заключението, размерът на нетното обезщетение е 78.73 лв., какъвто е и размерът на предявения иск.

Предвид посоченото, съдът приема, че са налице предпоставките за уважаване на исковата претенция в пълен размер.

С оглед основателност на иска, следва да бъде уважена и претенцията за присъждане на законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 26.04.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

При този изход на спора право на разноски в производството има ищецът. Същият представя списък с разноските по чл. 80 ГПК и доказателства за направени такива в размер на 996 лв. – платено адвокатско възнаграждение, която сума съдът приема, че следва да бъде присъдена в полза на страната, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Съдът намира за неоснователно искането на ответника за присъждане на разноски при условията на чл. 78, ал. 2 ГПК. За да бъде приложена тази разпоредба, е необходимо кумулативното наличие на две предпоставки: ответникът да е признал иска и с поведението си да не е дал повод за завеждане на делото. В настоящия случай ответникът е направил признание само на част от исковите претенции. Наред с това, предвид факта на неплащане на изискуеми парични задължения, съдът намира, че същият е станал причина за предявяване на исковите. Позоваването на влошаването на икономическия климат в резултат от ковид пандемията, съответно Световната икономическа криза от 2018 г., довела до спадане чувствително на оборотите на предприятието, съдът приема, че не са от естество да обосноват друг правен извод.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Варненския районен съд сумата в общ размер от 782.86 лв., както следва: сумата 532.86 лв., представляваща дължимата държавна такса в производството /403.26 лв. по иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ; 79.60 лв. по иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД и 50 лв. по иска с правно основание чл. 40, ал. 5 вр. ал. 1 КСО/, както и сумата 250 лв., представляваща платен депозит за ССЧЕ от бюджета на съда.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЧЕРНО МОРЕ“ АД, ЕИК 103003102, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ № 256, да заплати на Х. И. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. В. ул. „А. Г.“ №*, ет. 8, ап. 71, сумите, както следва: **сумата 10081.41 лв. /десет хиляди осемдесет и един лева и четиридесет и една стотинки/**, представляваща незаплатено нетно трудово възнаграждение за периода 01.03.2019 г. – 19.05.2021 г. /възнагражденията за съответните месеци от м. март 2019 г. до м. май 2021 г./, в това число основно възнаграждение и допълнителни трудови възнаграждения, **ведно със законната лихва** върху сумата 10081.41 лв., считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 26.04.2022 г. до окончателно ѝ изплащане, на основание чл. 128, т. 2 КТ;

сумата 1990.10 лв. /хиляда деветстотин и деветдесет лева и десет стотинки/, представляваща обезщетение за забава върху главницата от незаплатено трудово възнаграждение, дължима за периода 26.04.2019 г. – 25.04.2022 г., на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, както и **сумата 78.73 лв. /седемдесет и осем лева и седемдесет и три стотинки/**, представляваща дължимото нетно обезщетение за временна неработоспособност за периода 20.01.2022 г. – 28.01.2022 г., **ведно със законната лихва** върху сумата 78.73 лв., считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 26.04.2022 г. до окончателно ѝ изплащане, на основание чл. 40, ал. 5 вр. ал. 1 КСО.

ОСЪЖДА „ЧЕРНО МОРЕ“ АД, ЕИК 103003102, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ № 256, **да заплати** на Х. И. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „А. Гр.“ №***, ет. 8, ап. 71, **сумата 996 лв. /деветстотин деветдесет и шест лева/**, представляваща сторените в настоящото производство съдебно-деловодни разноси – заплатено адвокатско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА „ЧЕРНО МОРЕ“ АД, ЕИК 103003102, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ № 256, **да заплати** в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Варненски районен съд, **сумата 782.86 лв. /седемстотин осемдесет и два лева и осемдесет и шест стотинки/**, представляваща дължими такси и разноси в производството /в това число 532.86 лв. – дължима държавна такса и 250 лв. – депозит за изготвяне на експертиза/, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____